

Dani Atkins

Met mij

Het vervolg op *Zonder mij* –
10 jaar later

Vertaald door Anna Livestro

DE FONTEIN

De novelle *Met mij* is het vervolg op de roman *Zonder mij* van Dani Atkins. Hoewel het verhaal los te lezen is, bevat het wel spoilers voor de roman *Zonder mij*.

Deze prachtige novelle is bedoeld voor iedereen die zich weleens afvraagt wat zij zouden doen met een tweede kans om het geluk te vinden.

‘Nog eentje en dan houden we ermee op.’

Het zweet dat over mijn rug liep, had meer weg van een waternival dan van een stroompje en de trap die voor me opdoemde leek eerder op de Mount Everest dan op de dertien treden die me naar de volgende verdieping van het ziekenhuis zouden brengen.

‘Is dat niet eigenlijk mijn tekst?’ vroeg Duncan, mijn fysiotherapeut, die naast me stond, zijn ogen tot spleetjes geknepen terwijl hij mijn hijgende ribbenkast monsterde. ‘Je hebt er al vier trappen op zitten. Het is mooi geweest voor vandaag.’

Ik schudde mijn hoofd en voelde het zweet pijnlijk in mijn ogen druppelen. Ik was vergeten mijn haar in een staart te doen en het plakte onaangenaam achter in mijn nek. Was ik eigenlijk niet te oud voor zulk lang haar, vroeg ik me af. In mijn hoofd voelde ik me nog steeds een twintiger, maar mijn geboorteakte vertelde een heel ander verhaal.

‘Nog eentje,’ zei ik en ik wachtte niet op Duncans toestemming.

‘Je bent de koppigste en fanatiekste patiënt met wie ik ooit gewerkt heb,’ mopperde Duncan goedmoedig, terwijl hij naast me de trap op liep, altijd alert voor het geval ik zou struikelen, wat zijn gelijk en mijn ongelijk zou bewijzen.

Ik pushte mezelf meer dan hij ooit zou doen, nog meer zelfs dan Heidi, mijn vorige fysiotherapeut, zou hebben gedaan – terwijl een marinier nog zou beven van haar strenge aanpak.

Eenmaal bovenaan de trap greep ik gretig naar de fles water die Duncan klaarhield en zakte toen langs de muur in elkaar.

‘Waarom doe je dit, Maddie?’ vroeg Duncan, niet voor het eerst. ‘Waarom heb je zo’n haast?’

Ik dronk de halve fles leeg voordat ik hem langzaam aankeek. Hij wist heel goed waarom. Iedereen in het ziekenhuis wist waarom. De halve stad wist het waarschijnlijk, als ze het nieuws volgden. Zeventien jaar geleden, zwanger en maar een paar dagen voor mijn bruiloft, was ik aangereden door een busje waardoor ik zes jaar in coma had gelegen. Toen ik daaruit ontwaakte, ontdekte ik dat mijn baby het ongeluk wonderbaarlijk genoeg had overleefd, maar dat mijn verloofde, Ryan, inmiddels met iemand anders was getrouwd. Mijn dochter Hope was opgegroeid en noemde een andere vrouw ‘mama’. Ik had maar iets langer dan een jaar de tijd gehad om mijn kleine meisje te leren kennen toen ik weer op mysterieuze wijze in elkaar was gezakt. En deze keer had mijn coma tien jaar geduurd.

Er zijn heel veel dingen waar ik liever beroemd mee had willen worden. Ik zou liever hebben gehad dat mijn naam in medische studieboeken stond omdat ik een medicijn voor iets had uitgevonden dan omdat hij voorkomt in hoofdstukken over patiënten die een extreem lang coma hebben overleefd. En als je de moeite neemt om door te lezen, wordt mijn geschiedenis nog intrigerender, omdat ik niet één, maar twee keer in coma heb gelegen.

‘Je bent eigenlijk net een soort Harry Potter, hè?’ zei Hope laatst, terwijl haar onmogelijk lange benen heen en weer zwaaiden vanaf de rand van mijn ziekenhuisbed.

‘Net zo magisch, bedoel je?’

Ze nam een enorme hap van de vuurrode appel die ze uit mijn fruitschaal had gegrist. Ik bekeek haar eens goed: ze leek precies op Sneeuwwitje, met haar huid zo wit als porselein en haar lange donkere haar.

‘Nee, net zo berucht,’ had ze gezegd, met haar mond half vol appel.

Chloë, de vrouw die de afgelopen zestien jaar haar moeder was geweest, zou haar daar ongetwijfeld op aangesproken hebben als ze in de kamer was geweest. Ik zei niets.

‘Als ik mensen vertel dat ik de dochter van Maddie Chambers ben, weet iedereen wie je bent. Harry was “de jongen die bleef leven”, en jij bent “de vrouw die bleef slapen”.

‘Nou, nu ben ik wakker,’ had ik gezegd en ik pakte haar hand, want ik kreeg er maar geen genoeg van om die vast te houden. Ik was blij dat ik net op tijd mijn oorspronkelijke antwoord – ‘voorlopig ben ik wakker’ – had ingeslikt.

Deze keer was ik langzamer wakker geworden, alsof mijn lichaam niet zeker wist of het dit wel nog eens wilde. Na de eerste coma had ik mijn ogen geopend en was meteen weer helemaal bij. Maar nu was het alsof ik voorzichtig mijn teen in het wakkere leven had gestoken. Ik had een paar weken door een dikke grijze mist gezworven en dingen uit de buitenwereld gehoord en geroken die ik vervolgens meenam naar mijn winterslaap.

Het waren de stemmen die aan me trokken en me terughaalden: die van mijn vader en, nog krachtiger, een stem die ik niet herkende en die me ‘mama’ noemde. Maar er waren ook geuren die mijn bewustzijn in en uit zweefden en een grote troostende hand die soms de mijne vasthield. Ik had geen idee wie al die mensen waren.

‘Ik wou dat ik een bevredigender antwoord voor je had, Maddie,’ had mijn specialist gezegd met oprechte spijt in zijn stem, de dag voordat ik werd ontslagen. ‘Je bent nog altijd een van de meest verbijsterende en mysterieuze gevallen die we ooit zijn tegengekomen.’

‘En al die onderzoeken die jullie gedaan hebben, hebben helemaal niks verduidelijkt?’ vroeg ik bedroefd, want aan zijn langzaam schuddende hoofd zag ik al dat ze nog steeds niks over de oorzaak konden zeggen.

‘Ik weet dat de afgelopen zes maanden frustrerend voor je zijn geweest, maar al houden we je nog zes maanden hier in het ziekenhuis, dan nog weten we, denk ik, nog steeds niet echt waarom

je een tweede keer in coma bent geraakt, of waarom je tien jaar later op miraculeuze wijze toch weer wakker bent geworden. Er is zoveel over het menselijk brein dat we nog altijd niet begrijpen en in dat van jou is iets unieks en ondoorgrondelijks gebeurd toen je zeventien jaar geleden door dat busje werd aangereden.’

‘Wat moet ik nu doen? Hoe weet ik dat het niet nog een keer gebeurt; dat ik niet voor de derde keer wegzak?’

Ik heb in de loop der jaren veel artsen ontmoet en ik weet dat ze echt een hekel hebben aan vragen waar ze geen antwoord op hebben. Mijn specialist was wat dat betreft niet anders.

‘Dat weten we niet.’

‘Zin om naar huis te gaan?’ vroeg Leah, een van mijn favoriete verpleegsters, die mijn kamer was binnengewipt om snel afscheid te nemen op mijn laatste ochtend als haar patiënt.

‘Wat dacht je,’ antwoordde ik en ik toverde een glimlach op mijn gezicht en draaide me weg van het stapeltje spullen op mijn bed, die net als ik lagen te wachten om opgehaald te worden. Het was het antwoord dat ze wilde horen. Het antwoord dat dichterbij de waarheid lag – waarin ik toegaf dat ik doodsbang was voor een wereld die zonder mij was verdergegaan – bleef onuitgesproken.

Er waren verschillende mensen die hadden aangeboden om me uit het ziekenhuis op te halen, de dag dat ik eindelijk werd ontslagen. Mitch, mijn goede vriend en huisbaas; mijn vader, die dat elf jaar eerder ook al had gedaan; en zelfs Ryan, de man van wie ik had gehouden en die ik was kwijtgeraakt toen ik die eerste keer zo lang had geslapen. Maar uiteindelijk was er maar één persoon op wiens arm ik wilde leunen; de vrouw die op de mijne had geleund toen ze haar traumatische ziekte doormaakte: Chloë. Degene die getrouwd was met de man van wie ik ooit hield; die moeder was geworden van mijn enige kind. En nog opmerkelijker dan dat alles: de vrouw die nu mijn beste vriendin was.

‘Je komt natuurlijk bij ons,’ zei Chloë op haar resolute no-non-

sensemanier toen ik haar vertelde dat ik naar huis mocht. Het was een tactiek die misschien werkte bij de dochter die we deelden, maar bij mij... niet echt.

‘Dat is heel lief van je, Chloë. Maar liever niet.’

Chloë leek oprecht verbaasd, alsof ze geen seconde had verwacht dat ik haar aanbod zou afslaan. Ze haalde geërgerd haar hand door haar haar. Er zaten tegenwoordig een paar zilverkleurige haren in de blonde bob en misschien had haar kleine gestalte wat meer rondingen dan tien jaar geleden, maar ze leek nog steeds erg op de vrouw die het hart had gestolen van de man met wie ik ooit had willen trouwen. Naast haar voelde ik me hoekig en onvrouwelijk.

‘Waarom wil je nou niet gewoon bij ons logeren?’

Omdat slapen in de logeerkamer van een huis dat van mij had kunnen zijn als het net even anders was gelopen iets te veel gevraagd was van elke vriendschap. En van die van ons al helemaal. Ik beantwoordde haar vraag met een wedervraag: ‘Wat zou Ryan ervan vinden als ik bij jullie intrek?’

Ze had een hoogrode, maar niet onaantrekkelijke kleur gekregen. Ik was vergeten hoe gemakkelijk ze bloosde. ‘Hij vindt het een geweldig idee.’ Chloë was goed in heel veel dingen, maar liegen kon ze niet.

‘Nee, dat vindt hij helemaal niet,’ had ik gezegd, want dat wist ik wel zeker.

Ze kromp ineen, alsof ik net op haar teen was gaan staan. Het is vast heel irritant als iemand je man bijna net zo goed kent als jijzelf.

‘Oké, hij heeft misschien wel wat bedenkingen,’ had ze toegegeven. ‘Maar het is belangrijker dat jij een plek hebt waar mensen zijn die voor je kunnen zorgen.’

Ik had zo heftig met mijn hoofd geschud dat mijn lange donkere haar heen en weer zwiepte als de staart van een woest paard.

‘Als de dokters vinden dat ik sterk genoeg ben om hier weg te

gaan, dan ben ik ook sterk genoeg om op mezelf te wonen.’

‘Waar dan?’ wierp Chloë tegen, met meer kracht in haar stem dan ik me van haar herinnerde.

‘Ik regel wel iets.’

Maar uiteindelijk bleek dat niet nodig. Ik was online allerlei huurhuizen aan het swipen, alsof het een datingsite was, toen er een donkere schaduw over het scherm van mijn laptop viel. Ik zat zelf in de stoel voor het bezoek, naast mijn bed. Het was niet echt een lage stoel, maar toch leek het een hele poos te duren voordat mijn blik de afstand had afgelegd van de enorme laarzen, via de donkere spijkerbroek en het geruite houthakkershemd dat hij graag droeg tot ik eindelijk zijn glimlach bereikte. Tenminste, ik nam aan dat hij glimlachte, want Mitch’ baard en haar deden allebei erg hun best om zoveel mogelijk van zijn gezicht te bedekken. Wat jammer was, want het was best een leuk gezicht.

‘Denk je erover om een huis te kopen?’ vroeg hij en hij gaf een kus op mijn wang en liet een bos zonnebloemen in mijn schoot vallen.

Ik glimlachte toen ik het boeket oppakte. ‘Je moet de afgelopen tien jaar een fortuin hebben uitgegeven aan zonnebloemen uit die kwekerij van je vriend.’

Mitch was een blozer, nog erger dan Chloë. En blijkbaar had hij dat in de jaren dat ik sliep niet onder controle weten te krijgen.

‘Valt mee. Hij rekende een vriendenprijsje.’

Daar geloofde ik niks van en om eerlijk te zijn was ik nog steeds een beetje overdonderd toen ik ontdekte dat Mitch me bloemen was blijven brengen terwijl ik in coma lag. Elke week weer. Zonnebloemen waren en zouden altijd ons ding blijven. Hij was een geweldige vriend en ik prijsde me gelukkig met hem.

‘Waarom zit je dan woningen te bekijken?’ vroeg Mitch en hij pakte er een tweede stoel bij en liet zich erop zakken. De schuimrubberen zitting protesteerde piepend onder zijn gewicht, als een onwillig scheetkussen.

‘Ik moet toch ergens wonen,’ zei ik terwijl ik de laptop dichtklapte.

Mitch fronste en zijn indrukwekkende wenkbrauwen trokken zich samen tot een niet-begrijpende streep.

‘Wat is er mis met je huidige huis?’

Ik keek de kleine ziekenhuiskamer rond waar ik langer had gewoond dan waar dan ook. ‘Ze schoppen me er hier eindelijk uit.’

Mitch schudde zijn hoofd, en door dat haar dat weleens een kapper kon gebruiken zag hij eruit als een beer in gevecht met een wesp. ‘Nee, niet hier. Ik bedoel het appartement van mijn oma. Of eigenlijk jóúw appartement. Waarom zou je daar weg willen?’

‘Niet te geloven dat hij dit huis al die jaren voor je heeft aangehouden,’ zei Chloë, terwijl ze haar auto strak in een krappe ruimte parkeerde, pal voor het grote victoriaanse huis. Ik keek door de voorruit naar het huis dat ik tien jaar niet had gezien en het ongelofelijke lieve gebaar van Mitch raakte me weer.

‘Inderdaad, niet te geloven. Hij moet een fortuin verloren hebben door het niet aan iemand anders te verhuren terwijl ik in het ziekenhuis lag. Ik heb aangeboden om hem al die huur terug te betalen die hij is misgelopen.’

‘Echt? Maar dat zou een flinke hap zijn uit je verzekeringsuitkering, toch? Wat zei Mitch?’

Ik glimlachte wrang. ‘Wat denk je? Dat sloeg hij natuurlijk af.’

De zon voelde als een warme omhelzing toen we uit de auto stapten. Ik had me niet gerealiseerd hoeveel ik het simpele genoegen van frisse lucht inademen had gemist en kon de drang nu bijna niet weerstaan om met gulzige teugen mijn longen vol te zuigen. Chloë en ik grepen allebei naar mijn weekendtas in de kofferbak, maar ze was me net te vlug af. Ik wilde er geen onwaardige touwtrekwedstrijd van maken op straat, dus liet ik haar mijn tas over het zwart-wit betegelde pad naar mijn oude appartement op de begane grond dragen. Naast mijn weekendtas had ik ook twee

stevige kartonnen dozen achter in haar auto zien staan; de ene gevuld met schoonmaakspullen en de andere met boodschappen.

‘Die haal ik er zo nog even uit,’ zei Chloë. Ze had een vreemde glans in haar ogen en ik wist vrij zeker dat het opwindend was bij het vooruitzicht om het stof van tien jaar te mogen weghalen. Ik probeerde mijn verwonderde glimlach te verbergen. Voor twee vrouwen die zoveel gemeen hadden, zaten we echt totaal anders in elkaar.

Ik had verwacht dat het slot stroef zou aanvoelen of weerstand zou bieden, maar mijn sleutel gleed er soepel in en de deur zwaai-de gemakkelijk open. Ik snoof, in de verwachting dat een golf van mufte lucht me tegemoet zou komen, maar het enige wat ik rook was een heerlijke frisse geur. Ik keek nieuwsgierig de gang in. De spinnenwebben en dikke lagen stof op alle oppervlakken die ik had verwacht, waren nergens te bekennen.

Langzaam liep ik door de vertrouwde gang naar de keuken, waar het lentezonnetje naar binnen scheen door de ramen, die blonken zoals ik dat zelf nooit voor elkaar had gekregen toen ik hier het huishouden deed. Vanuit mijn ooghoek zag ik hoe Chloë heimelijk met haar vingertoppen over het gladde eikenhouten aanrecht ging en bijna teleurgesteld opkeek toen het schoon bleek.

Op dat moment kwam er een oude herinnering bij me op. Elf jaar eerder, toen ik het appartement voor het eerst kwam bekijken, had ik op precies deze plek gestaan toen Mitch me vertelde dat hij deze keuken voor zijn oma had gemaakt. Het was echt niet verwonderlijk dat hij het huis dat ze hem na haar dood had nagelaten niet in verval had laten raken. Hij was veel te dol op haar geweest om dat te laten gebeuren.

‘Hij heeft er vast een team van professionals op gezet.’ Chloë klonk sip, alsof Mitch haar expres van haar pleziertje had beroofd.

Ik draaide me om en zag de vaas met zonnebloemen op de vensterbank van de keuken. Een tweede vaas was net zichtbaar door de openstaande woonkamerdeur en ik durfde er heel wat om te

verweden dat er ook een in de slaapkamer zou staan.

‘Volgens mij heeft hij dit zelf gedaan,’ zei ik zacht.

Drie uur later vroeg ik langs m’n neus weg aan Chloë hoe lang ze dacht te kunnen blijven, maar haar antwoord zag ik totaal niet aankomen: ‘Tot morgenochtend, natuurlijk.’

‘Maar Hope dan? Moet je haar niet van school gaan halen?’

‘Dat meen je toch niet? Ze zou sterven van schaamte als ik bij de schoolpoort op haar stond te wachten. Ze gaat zelf naar school met de bus.’

Ik schudde mijn hoofd alsof ik daarmee mijn gedachten als in een caleidoscoop op één lijn kon krijgen. De Hope uit mijn herinneringen rende de school uit met een schilderwerkje in haar hand dat ze die dag had gemaakt en liep regelrecht in de armen van de gene die haar kwam ophalen. Een paar maanden lang, toen Chloë in het ziekenhuis lag en later herstelde van een operatie waarbij een hersentumor was weggehaald, was ik diegene.

‘Dat lieve meisje van zes met wie je vroeger zo graag speelde... nou, dat is dus nu een strontewijze tiener, die overal een mening over heeft.’ Chloë haalde haar schouders op, maar de liefde die ze voor haar dochter voelde, scheen door alles wat ze zei heen. ‘Ik heb werkelijk geen idee hoe dat is gebeurd.’

‘Hmm... het zou goed kunnen dat dat mijn schuld is,’ zei ik, en ik dacht terug aan mijn eigen jeugd en een tijd waarin tijdens elk gesprek met mijn moeder de vlam in de pan kon slaan. Wat ik er niet voor over zou hebben om die domme momenten en onnodige ruzies terug te draaien. Want de vrouw die me had getroost na de nachtmerries uit mijn kindertijd, mijn geschaafde knieën van pleisters had voorzien en het anker was geweest dat me in evenwicht hield wanneer ik haar nodig had, was er niet meer. Mama was al heel lang niet meer die vrouw. Dementie had haar al ver voor mijn ongeluk van mijn vader en mij afgepakt. In zekere zin was ik bijna dankbaar dat ze de pijn van het wachten tot ik weer

tot leven kwam niet had hoeven meemaken. Want op mijn vaders gezicht had ik gezien welke tol mijn aandoening van mijn vader had geëist. En dat had de ziekte van Alzheimer mama tenminste bespaard.

Ik trok mijn benen op en ging in kleermakerszit op het verbleekte chintz van de bank van Mitch' grootmoeder zitten. Chloë leek even een jaloerse blik te werpen op mijn lange, flexibele ledematen. Die afmattende fysiosessies hadden onverwachte voordelen opgeleverd. En hoewel ik een coma absoluut niet zou aanraden als schoonheidsbehandeling, was het wel zo dat ik er door zestien jaar zonder fronsen, ogen dichtknijpen of zon op mijn huid aanzienlijk jonger uitzag dan de meeste vrouwen van mijn leeftijd. Ik was een jaar ouder dan Chloë, maar de tijd en het leven hadden hun sporen nagelaten in haar gezicht. En toch zou ik mijn gladde, rimpelloze huid meteen willen ruilen voor al haar kraaienpootjes.

Chloë liep naar de keuken en kwam terug met een opengetrokken fles wijn en twee glazen. Mijn halfslachtige protesten over haar plan om bij mij te blijven tijdens mijn eerste nacht uit het ziekenhuis had ik inmiddels gestaakt. Eerlijk gezegd was ik blij dat ze zo vastbesloten was. In het ziekenhuis ben je omringd door letterlijk honderden mensen. En hoewel ik het fijn zou moeten vinden dat ik voor het eerst in tien jaar eindelijk alleen kon zijn, was ik eigenlijk vooral opgelucht dat dat niet hoefde.

Van Dani Atkins verschenen:

Versplinterd

Duet met jou

Zonder mij

Dromen van jou

Een hemel vol sterren

E-book oktober 2023

Oorspronkelijke titel *When I Awake*

Oorspronkelijke uitgever Berida Books Ltd.

Copyright © 2020, Dani Atkins

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7122 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7123 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.